

Dama de Treflă

Mai presus de... greșeli

Mai presus de el

Volumul 3

Bookzone.ro
BUCUREȘTI 2018

Mai presus de... greșeli

Volumul 3

Unele zile nu îți oferă ceea ce ai vrea, ceea ce ai avea nevoie, ceea ce sperai că vei primi. Unele zile sunt groaznice și te fac să te întrebi dacă se vor schimba vreodată.

Dar sunt și zile în care tot ce ai trăit, simțit, crezut și visat se schimbă radical. Sunt și unele zile în care ai parte de alte începuturi, de începuturi mai frumoase alături de oameni speciali.

Pentru astfel de zile, merită trăite și celelalte pentru că viața e frumoasă așa cum e, cu bune și cu rele și nu ar trebui să disperăm sau să ne lăsăm descurajați doar pentru că unele zile nu ne oferă ceea ce merităm.

Dama de Treflă

„Ar putea fi ultima oară când vorbim.” În mintea mea totul o lua razna și începusem să mă tem. Nu mai eram atât de sigură că e bine, nu mai eram sigură că el va mai fi așa cum îl știam.

A citit neliniștea din ochii mei, dar pentru o clipă nu a spus nimic. Între noi se simțea doar vidul de nepătruns pe care zgomotul ploii îl crease. E greu de crezut ce importanță au unele aspecte aparent mărunte. Ploaia aceea nu făcea decât să crească tensiunea pe care o resimțeam, dar în același timp îmi spăla mintea de toate grijile pe care mi le făcusem înainte, mă focaliza mai mult asupra prezentului făcându-mă să uit de ceea ce fusese în trecut.

Toată tăcerea a durat doar o clipă, deși mie mi s-a părut a fi o întreagă eternitate.

Mi-a prins mâna și a zâmbit din nou. Puteam simți regretul din zâmbetul său. Nu știam ce regret, dar îl măcina puternic.

- Spun că ar putea fi ultima oară când vorbim pentru că m-am hotărât să încep o nouă viață departe de tot ce m-a făcut să devin omul de astăzi. Nu îmi place cine sunt, nu îmi place ce ți-am făcut și ce mi-am făcut. Am ajuns să îi rănesc pe toți cei pe care i-am iubit și am încercat să îi determin mai apoi să mă iubească folosind forța, strecurându-mă în viețile lor și crezând că dacă eu îi mai vreau alături de mine, atunci mă vor vrea și ei. Dar nu e

adevărat. Nu putem obliga oamenii să ne iubească sau să ne fie alături.

Tu mi-ai fost alături în aceste momente, deși nu merit. Mi-ai fost alături, deși ți-am făcut rău și te-am dezamăgit de atâtea ori. Nu merit să fiu iubit cu atâta loialitate pentru că adevărul este că fiecare suflet pe care îl ating ajunge într-un final să sufere. Dar ai suferit destul și meriți să fii fericită acum alături de cineva care te poate aprecia așa cum eu nu am putut.

Îi ardeau scânteii în priviri când vorbea și fiecare cuvânt pe care îl rostea venea din suflet fără doar și poate. Am vrut să spun ceva, dar nu mi-a dat voie.

- Vreau să te las să fii fericită. Vreau să uiți de mine și de tot ce ți-am făcut. Mă bucur că ai găsit pe cineva care te protejează și te iubește așa cum eu nu am făcut-o. M e un bărbat care te va iubi mereu și va face tot posibilul să nu îi simți niciodată absența. Te va pune mereu pe tine pe primul loc fără să îi pese de altceva sau de altcineva, nici măcar de el însuși.

Orice ai vrea să îmi spui, orice ai gândi acum, să știi că nu e ceea ce ai nevoie să primești de la viață. Acum te gândești că vei pierde un om pe care l-ai iubit fără să îți amintești cât rău ți-a făcut. Te gândești că a fost și vina ta, deși singura ta vină a fost că ai iubit prea mult. Și te gândești la mine, cel din trecut, cel care te-a rănit, cel care, oricâte șanse i-ai da, le va epuiza pe toate și te va răni mereu, în loc să te gândești la cel din spatele ușilor...acel om care se gândește numai la tine și la fericirea ta.

Draga mea A, îmi pare rău să spun asta, dar dacă nu aștepti puțin și nu îți limpezești mintea, dacă nu faci puțină ordine prin sentimente, vei face ușor aceleași greșeli pe care și eu le-am făcut. Vei lăsa pe planul al doilea un om

pentru care tu ești o prioritate, iar el nu merită asta. Nici tu nu meriți asta.

Avea dreptate cu tot ce spunea, dar încă mă nelinișteau acele cuvinte: „Ar putea fi ultima oară când vorbim.”

- Dar ce ai vrut să spui cu...

Nu am putut continua. Am învățat de-a lungul timpului să fiu puternică atunci când era nevoie să fiu, dar încă am momente în care mă simt copleșită. Cred că e uman. Cu toții avem voie să obosim și să vrem un răgaz.

El a știut ce vreau să îl întreb. Mi-a strâns mâna mai tare, iar la colțul gurii i-a înflorit un zâmbet, trist de această dată. Scânteile din priviri nu îi mai erau la fel de arzătoare.

- Am vrut să spun că am decis să ies definitiv din viața ta. Nu am ce bine să îți fac și nici rău nu îmi doresc să îți mai aduc în suflet. Dacă nu poți face un om fericit, deși îți dorești, lasă-l să trăiască departe de tine. Numai așa va putea fi fericit.

- Dar nu trebuie să fie așa. Avem amintiri împreună. Ne leagă o perioadă frumoasă trăită în doi.

- Și multe dezamăgiri, lacrimi, greșeli.

- Toate astea sunt trecătoare. Amintirile frumoase rămân.

- Tot amintiri sunt și celelalte, draga mea. Chiar dacă tu le vei putea uita, eu nu. Pentru mine, răul făcut rămâne făcut și nu am de gând să mai greșesc. Nu față de tine.

- R, nu cred că ar trebui să iei decizii pripite în starea în care te afli. Mai bine mai așteptăm puțin să se liniștească apele, să ne refacem.

- Am avut destul timp să mă gândesc cât am stat aici, cât te-am ascultat, cât ai lipsit. Așa e viața, draga mea,

unii oameni trebuie lăsați pur și simplu să fie fericiți... sau triști de unii singuri. Numai așa se pot vindeca. Și e clar că niciunul dintre noi nu se poate vindeca în prezența celuilalt.

- Și ce vrei să faci?

- Să încerc să repar viața. Să îmi repar din greșeli.

- Dacă și acum faci o greșală?

- Acum e unul dintre puținele momente din viața mea în care sunt sigur că fac ce trebuie. Tu pe de altă parte, ești pe cale să faci o greșală insistând asupra trecutului tău în loc să te bucuri de prezent și de ceea ce îți poate oferi el în viitor.

Avea dreptate. Cu toată vina pe care o resimțeam pentru ce se întâmplase, în adâncul sufletului meu știam că trebuie să las totul în spate și să îmi văd de viața mea.

Știam că îl iubesc nespus de mult pe M și că el mă face fericită, dar nu știam dacă sunt pregătită să îl las pe R să plece doar pentru a-mi fi mie bine. În mintea mea totul era doar un gest de egoism, să-l las să se învinuiască pentru nefericirea de care avusesem parte, deși eram conștientă că dacă nu ar fi greșit de atâtea ori, lucrurile ar fi stat altfel.

Însă iubirea ne arată mereu calea pe care vrea sufletul să meargă, oamenii care ne fac fericiți. Eu alesesem de mult omul pe care îl iubeam în detrimentul celui care mă rănise, dar și pe cel din urmă îl iertasem... Nu îmi doream să îl fac să sufere în vreun fel.

- Nu mă înțelege greșit... Nu aș renunța la M pentru nimic în lume, dar nu vreau să trăiesc cu gândul că renunțând acum la cine ai fost te voi face în vreun fel nefericit.

- Nu, A! Singura soluție este să ies complet din viața ta și tu să ieși definitiv din sufletul meu. Numai așa se poate. E dur ce spun, dar e sincer și adevărat, iar tu știi asta.

Poate ne vom revedea pe stradă întâmplător și ne vom aminti de momentele astea. Poate vom fi fericiți alături de alți oameni și vom avea familii. Nu putem ști ce ne rezervă viața, dar știu că tu vei fi fericită pentru cât ai suferit.

- Și tu! Meriți!

- Mai mult sau mai puțin, dar vom vedea. Îl poți lăsa, te rog, pe M aici câteva minute? Aș vrea să vorbesc și cu el. Nu ca data trecută, promit!

L-am strigat pe M și a venit imediat. L-am rugat să mă scoată afară din salon și să se întoarcă pentru puțin timp la R. Ne-am luat rămas bun din priviri. Eram amândoi detensionați și liniștiți. Știam că R are dreptate. Știa și el. Luase decizia corectă, deși nu am fost de la bun început de acord cu el.

Am aflat mult mai târziu ce se vorbise în acel salon după ce am ieșit eu, atât de târziu încât nu am mai putut simți emoții, nu am mai putut să re trăiesc sentimentele acelei zile. Tot ce am avut în suflet a fost un respect deosebit față de R și o iubire la fel de mare ca cea de astăzi pentru M.

*

- Uite... Știu că între noi au existat tensiuni pe care le-am tot alimentat, dar cred că ar fi timpul să ne strângem mâinile și să lăsăm totul așa cum e. V-am făcut rău amândurora și îmi pare rău pentru asta, tocmai de aceea am decis că e timpul să ies definitiv din viețile voastre. Vreau să fiți fericiți și e evident că numai fără mine veți reuși.

- Și mie îmi pare rău că am alimentat rivalitatea asta în loc să o opresc, dar tot răul rămâne făcut.

- Știi! Îmi pare rău că data trecută ți-am strecurat îndoieli în minte și în suflet. Am greșit. Încă nu o cunoști pe A atât de bine, dar aveți tot timpul din lume pentru asta. Însă ar trebui să știi că ea te iubește cu toată ființa ei. Nu iubește din milă, nu iubește pentru a fi ajutată, nu iubește pentru că se simte singură sau rănită. Ea e o femeie puternică, iubește pentru că așa îi cere sufletul și îl iubește numai pe acela pe care îl vrea inima. Așa că nu ai de ce să îți faci griji. O femeie ca ea te poate iubi toată viața dacă nu ești suficient de idiot încât să o rănești. Ca alții...

- A fost vina mea că te-am crezut și că nu am avut încredere destulă în ea, dar acum știu... Știu ce simte și ce simt eu pentru ea. Cred că... totul va fi bine.

- Va fi! Vreau doar să îmi promiți că vei avea grijă de ea și că nu o vei răni. Merită să fie iubită cel puțin la fel de mult cât poate iubi.

- Nu pot să fac această promisiune.

- De ce?

- Pentru că deja mi-am promis mie asta și pentru că vreau să fac mai mult de atât. Dar îți mulțumesc pentru sinceritate și pentru părerile de rău. Știu că într-adevăr regreti tot ce s-a întâmplat, dar trebuie să învățăm din greșeli. Din ale noastre. Din ale altora. Pentru că din păcate nu avem destul timp să le facem pe toate. Tu ai învățat din propriile greșeli, eu am învățat din ale tale. Dar amândoi am învățat ceva și anume că această femeie merită să fie fericită. Și va fi.

- Știi. Îți dorești asta. Se vede pe chipul tău, și se aude în voce. Mă bucur că pot avea certitudinea că nu o va mai răni nimeni la fel de tare.

- R... Eu te-am iertat pentru ce s-a întâmplat și cred că și A a făcut-o. Vreau să îți mulțumesc pentru faptul că în toată nebunia și disperarea ta, ai reușit să ne apropii mai mult. Dacă doi oameni se apropie mai mult atunci când întâmpină probleme, înseamnă că ei chiar sunt sortiți să fie împreună.

- Ai dreptate!

- Sper că într-o zi vei găsi și tu o femeie care să te facă fericit și pe care să o iubești destul cât să o păstrezi lângă tine toată viața.

- Nu avem de unde să știm ce ne rezervă viața...
Dar trăim cu speranța.

- A dracului curvă.

Au râs amândoi, și-au strâns mâinile, iar M a ieșit.

*

Ne-a găsit pe mine și pe L pe o bancă, în curtea spitalului. Se oprise ploaia și mirosea totul a nou, a curat. Mirosea totul a început.

Cred că unele începuturi sunt atât de minunate încât te bucuri că ai trăit și acele groaznice sfârșituri.

M a început să zâmbească atunci când ne-a zărit. M-a luat în brațe și m-a sărutat pe frunte.

- Deci... cum a fost?

Eram nerăbdătoare să aflu ce îi spusese R, dar am avut ceva de așteptat. Atunci mi-a spus doar:

- A fost bine. Ne-am hotărât să lăsăm trecutul în spate și să trăim noi începuturi.

- Atât?

- Da.

M-a luat iarăși în brațe, de această dată m-a strâns mai tare, parcă voia să îmi intre direct în suflet... Ce naiv... El deja se afla acolo.

- Totul e bine când se termină cu bine? A întrebat L așteptând un răspuns din partea noastră.

- Nu, am răspuns noi în cor.

A fost puțin surprinsă, apoi M a continuat.

- Totul e bine când viața îți rezervă noi începuturi alături de oameni minunați.

A început să râdă și ne-a luat în brațe. Mereu avea la ea acele îmbrățișări materne care ne făceau să ne simțim în siguranță alături de ea... Mereu a fost mai mult decât o prietenă. Și mereu va fi!

A doua zi m-au externat. Nu am mai fost să îl văd pe R, nici nu cred că m-ar fi primit. Voiam să rămân cu o ultimă amintire frumoasă legată de el. A fost ultima dată când l-am văzut. Ieșise complet din viața mea. Sper că s-a schimbat și că e fericit.

Eu sunt!

Nu la mult timp după acele întâmplări, de ziua mea, am avut parte de una dintre cele mai frumoase surprize. De una dintre cele mai emoționante surprize.

Eram la munte cu M, L și fetița ei. Stăteam afară la o masă și mâncam tort când:

- Mami, mami pot merge să mă joc cu unchiul M?

Ea deja ne spunea mătușa A și unchiul M, deși ne legau doar câteva promisiuni și multe amintiri.

- După ce termini de mâncat.

- Dar te rooooooog...

Aproape i se scurgeau câteva lacrimi pe obraz când M a intervenit.

- E ok, putem merge să ne jucăm. Am amorițit aici.

Au plecat și pentru o vreme s-au făcut nevăzuți, până când cea mică a venit cu un platou. Mi l-a adus mie și mi-a spus să ridic capacul.

Aveam acolo o scrisoare pe care chiar ea o scrisese.

„Închide ochii!”

Am pus palmele la ochi și i-am făcut jocul.

- Vrei să ne jucăm de-a v-ați-ascunselea?

- Nu!

- Și atunci de ce trebuie să închid ochii?

- O să veeeeezi!

- M-am conformat fără să mai pun întrebări.

Cred că am așteptat un minut, iar în jurul meu nu se auzea nimic. Începusem să cred că plecaseră toți și mă lăsaseră singură.

- Mai trebuie să aștept mult?

- Nu.

Era cea mică. Mă luase în brațe și pentru că nu era foarte înaltă, strânsese mâinile sale în jurul mijlocului meu.

- Acum poți să îi deschizi!

Imediat ce a spus asta s-a și desprins de lângă mine. Am deschis ochii, iar în fața mea stătea M. Avea cu el un buchet de păvădii galbene. Erau frumoase. E ceva unic în florile de câmp, acelea pe care nu le poți cumpăra. Și e un gest minunat ca cel drag să îți ofere tandrețe și iubire sub formă de lucruri mărunte. Pentru mine acele păvădii au însemnat mai mult decât ar fi însemnat un buchet uriaș de trandafiri.

Dar surpriza mea a fost și mai mare când M s-a lăsat în genunchi. Deja știam ce va urma. Eram copleșită de emoție.

Ca oricare femeie, visasem de multe ori la acest moment. Mi l-am imaginat în repetate rânduri și de fiecare dată era altfel. Dar niciodată nu îmi imaginasem că va fi atât de copleșitor.

Au urmat inelul, întrebarea și răspunsul meu care în mod evident a fost „Da! ”.

M-am lăsat în genunchi alături de el și plângeam ca un copil. De fericire, de emoții, nici eu nu mai știu de ce, dar a fost mai frumos decât îmi putusem imagina. M-a luat în brațe, m-a sărutat și am început să râdem amândoi. Cea mică era foarte fericită și tot striga „A spus da, a spus da, mami, a spus da! ”

L ne-a felicitat și ne-a urat fericire, iar fiica sa, de nicăieri, a apărut cu o păpădie uscată, delicată, frumoasă.

- Trebuie să vă puneți o dorință.

- Chiar trebuie?

- Daaaa!

Am luat păpădia, am închis ochii, ne-am pus dorințele și am suflat împreună atât de tare încât ne-a mai rămas doar tulpina firavei flori.

- Păpădiile aduc noroc, ne-a spus cea mică.

Iar acum tind să îi dau dreptate, numai că vreau să completez. Păpădiile aduc noroc, fericire și iubire. Cel puțin pentru noi. Păstrăm și acum acea tulpină într-o carte, e o amintire nemuritoare a acelor clipe minunate.

Iar noi... Noi suntem fericiți.

După ce ne învățăm toate lecțiile, după ce facem nenumărate greșeli, putem fi în sfârșit fericiți.

Povestea încă mai continuă, dar nu are ce lecții să mai dezvăluie, nu mai poate învăța pe nimeni nimic. E o lecție pe care fiecare trebuie să o învețe când are nevoie.

Dar mai sunt încă oameni care trebuie să își învețe lecțiile, să își găsească fericirea și să afle că nu e chiar ușor să iubești sau să găsești pe cineva capabil să te iubească.

Mai sunt încă oameni ai acestei povești care în noul lor început au avut nevoie să se împiedice și să se ridice de mai multe ori.

Fericirea nu vine pentru toți în același timp. Nu pentru toți atunci când ne așteptăm. Fericirea vine atunci când suntem pregătiți să o păstrăm, atunci când o puteam aprecia... Vine atunci când, poate, nici nu mai sperăm că își va face apariția în viețile noastre.

Încă mai sunt povești de spus...